

тъкъ и ученъ управникъ лично началствувалъ въ голѣмитѣ сражения и дори самъ вземалъ участие въ боя.

Симеонъ почналъ да управлява малко преди 888 год.⁵ Въ самото начало мирътъ, който съществувалъ, билъ нарушенъ. Императоръ Левъ, чийто животъ забележително се отклонявалъ отъ правилата, които проповѣдвалъ и които му създали прекора „философъ“ — човѣкъ, който се управлявалъ отъ жени и любимци, самъ далъ поводъ за тая война. Той далъ на откупъ приходитѣ отъ българскитѣ мита на двама търговци отъ Атика, Ставраки и Козма, които, съ цель да скриятъ отъ контролъ своитѣ надземания, пренесли съ помощта на могщия евнухъ Мусикъ българското тържище отъ Цариградъ въ Солунъ. Тая произволна постѣпка вредѣла много на търговскитѣ интереси на България. Тогава българската държава била мѣсто за складъ на сурови произведения, които се събирали тамъ отъ Германия, Горна Моравия, Русия и понтийскитѣ страни за размѣна съ гръцкитѣ манифактурни стоки и съ произведенията на Азия и Африка. Стариатъ римски пѣтъ, който преминавалъ презъ центъра на България, тогава се наричалъ просто „пѣтъ моравски“, понеже служилъ за посрѣдничество между континенталната търговия на Цариградъ и оная на Велика Моравия и цѣлия западъ. Българскитѣ кеврани оживявали тържищата на Солунъ и Цариградъ⁶.

Симеонъ поискалъ отъ Лева да отстрани споменатитѣ злоупотрѣбления, ала на неговото послание не било обърнато внимание. Така избухнала войната, любопитна по своята необикновена за ония времена причина и важна по своитѣ последици.

Въ самото начало византийцитѣ били напълно разбити въ Тракия. Тогава Левъ се решилъ чрезъ голѣми подарѣци да склони за съюзъ маджаритѣ, чиято орда отъ 885 година се намирала отвѣдъ Дунава въ днешна Бесарабия и Молдова.

Маджаритѣ (Тоѣрхои у византийцитѣ), чергарски народъ, който дошълъ на Донъ откъмъ степитѣ задъ Волга, тогава се присѣдинили къмъ хазаритѣ. Ала наскоро, уморени отъ хазарското владичество, тѣ се преселили въ страната Ателкузъ, именно въ древния „жгълъ“ (вж. стр. 88.) на Днестъръ, Прутъ и Серетъ, при което станали най-близки съседи на българитѣ. Тѣ имали низкъ ръстъ, мургаво лице, дълбоко хлътнали очи и бръсната глава само съ три плитки коса. Отъ детинство тѣ били нераздѣлни отъ своитѣ коне. Скотовѣдство, звѣроловство и риболовство имъ доставяли срѣдства за прехрана, а кожитѣ на разни степни животни — облѣкло. Съ своитѣ стада и шатри тѣ преминавали отъ мѣсто на мѣсто. Въ биткитѣ никога не се сражавали на редове, а въ разсипанъ строй, при което обсипвали неприятеля съ градъ стрели и следъ това бърже избѣгвали; ала преди неприятельтъ да се опомни следъ мнимата си побѣда, тѣ отново го връхлитали на своитѣ неуморими коне, като нѣкой гръмоносенъ облакъ. Плененитѣ безпощадно избивали, за да иматъ на небето прислуга отъ твърде много роби — убити неприятели⁷.

Левъ пише самъ въ своята „Тактика“, че тоя народъ „му билъ изпратенъ отъ небето, че ги е въоръжилъ божествениятъ Промисълъ за спасение на империята“. Преминаването презъ Дунава маджаритѣ извършили при помощта на византийската флота. Веригитѣ и дебелитъ вжжета, съ които българитѣ заградили рѣката, били разкъсани отъ византийскитѣ моряци за очудване на маджаритѣ. Следъ три сражения Симеонъ трѣбвало да се затвори въ Дръстъръ (Силистра), подиръ това въ Мундрага (неизвестно мѣсто), докато неприятельтъ опустошавалъ държавата му чакъ до Преславъ. Наскоро, обаче, Симеонъ се съединилъ съ печенегитѣ, които скитали въ степитѣ на долния Днѣпъръ и били враждебно разположени къмъ маджаритѣ,